

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 905/2016
13.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.М., због кривичног дела недозвољене трговине из члана 243. став 4. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.М., адвоката Б.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К бр. 828/12 од 10.03.2016. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 134/16 од 24.05.2016. године, у седници већа одржаној дана 13.09.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К бр. 828/12 од 10.03.2016. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 134/16 од 24.05.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К бр. 828/12 од 10.03.2016. године, окривљени Р.М., оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољене трговине из члана 243. став 4. у вези става 1. КЗ за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у периоду од три године не учини ново кривично дело и ако у року од шест месеци од правноснажности пресуде врати противправну стечену имовинску корист у износу од 936.070,99 динара и исти износ уплати у корист буџета Републике Србије, а у противном условна осуда ће бити опозвана.

Истом пресудом према окривљеном Р.М. на основу члана 151. ЗКП као последњем држаоцу возила враћено је путничко возило марке „...“, путничко возило марке „...“, путничко возило марке „...“, путничко возило марке „...“, путничко возило марке „...“, произведен 2002. године и путничко возило марке „...“, са бројевима шасија и мотора ближе наведеним изреци првостепене пресуде.

На основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени Р.М. је ослобођен плаћања трошкова судског паушала и трошкова вештачења, а имовинско правног захтева није било.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 134/16 од 24.05.2016. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Р.М. преиначена је пресуда Основног суда у Сомбору К бр. 828/12 од 10.03.2016. године, тако што је Виши суд у Сомбору окривљеном Р.М. применом одредби члана 424. ЗКП и одредби члана 4, 5, 14, 62, 43, 45, 54, 64, 65 и 66. ЗКП, за радњу извршења кривичног дела недозвољене трговине из члана 243. став 4. у вези става 1. КЗ описано у изреци првостепене пресуде, изрекао условну осуду и утврдио казну затвора у трајању од осам месеци за коју је одредио да се неће извршити уколико окривљени у периоду од две године рачунајући од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и ако у року од шест месеци рачунајући од дана правноснажности пресуде врати противправно стечену имовинску корист у износу од 936.070,99 динара и исти износ уплати у корист буџета Републике Србије, а уколико то не учини у остављеном року условна осуда ће бити опозвана, док је у преосталом непреиначеном делу жалба браниоца окривљеног Р.М. одбијена као неоснована и пресуда Основног суда у Сомбору К бр. 828/12 од 10.03.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости, поднео је бранилац окривљеног Р.М. адвокат Б.К. због повреде закона из члана 439. тачка 3. ЗКП и члана 441. став 4. ЗКП, са прелогом да Врховни касациони суд поднети захтев усвоји и да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да другостепену пресуду преиначи у делу у коме је преиначена пресуда првостепеног суда.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.М. је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Р.М. је навео да је на утврђено чињенично стање у овом кривичном поступку погрешно примењен закон у том смислу да је окривљеном на терету стављено извршење кривичног дела из члана 243. КЗ да при томе није наведена бланкетна норма, а да је током поступка утврђено да је окривљени имао овлашћење за бављење

продајом возила и да исти није набављао предметна путничка возила, чиме се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног Р.М. истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, које Врховни касациони суд у свему прихвата у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.М. указује се и на повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, наводима да окривљеном утврђена казна затвора није могла бити условљена обавезом да врати противправну стечену имовинску корист на тај начин што ће је уплатити на рачун буџета Републике Србије, с обзиром на чињеницу да окривљени у конкретном случају није поступао у своје име и за свој рачун.

Одредбом члана 65. став 2. КЗ прописано је да суд може у условној осуди одредити да ће се казна извршити и ако осуђени у одређеном року не врати имовинску корист прибављену извршењем кривичног дела.

Имајући у виду да је у току овог кривичног поступка на несумњив начин утврђено да је окривљени извршењем кривичног дела за које је оглашен кривим прибавио противправну имовинску корист по налажењу овог суда, не стоји повреда закона на коју се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.М. указује, обзиром да је суд условљавајући извршење утврђене казне затвора враћањем имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела у свему поступио у складу са одредбом члана 65. КЗ, па је захтев и у овом делу оцењен као неоснован.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП на коју се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.М. указује, обзиром да иста није образложена.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**